

Onko Kuhmoisilla elinvoimaa?

Vajoaako Kuhmoinen olemattomiin, vai löytyykö paikkunnasta elinvoimaa vastakin? On sanottu, että maailmanloppu ei tule suurena pamauksena vaan pitkänä natinana ja kitinä. Siitkö sen kuulee pitäjienkin kohdalla?

Meillä suomalaisilla on taipumus vaatia toisiltamme liikaa. Ennen kuin ryhdymme yhdessä mihinkään, kaikesta olisi oltava yhtä mieltä.

Takavuosina liityin Lapinkoirayhdistyksen jäseneksi. Eipä aikaakaan, kun huomasi, että hauskan harrastuksen toteuttamiseksi porukka jakautui kahtia. Oli lapinporokoiria ja lapinkoiria, ja kummat niistä nyt sitten olivat niitä oikeita koiria! Meille oli tullut lapinkoira, ja oltiin sitten niitä

lapinkoiraihmiä.

Eipä aikaakaan, kun huomasi, että lapinkoirissa vastakkain olivat paimensukuiset lapinkoirat ja näyttelylinjan koirat. Voi koiraparkoja! Meillä oli näyttelylinjalainen, mutta ei siitä vielä päästy koira-asiaan edistämään, kun kysymykseksi nousi, pitikö koiran olla näyttelyissä voittopokaaleja keräävä lyhytrunkoinen vai rotumääritelmän mukainen ja pitkärunkoinen. Ja niin lainehitivat suuret tunteet, ja porukka näkyi jakautuvan aina vain pienempiin piireihin.

Jos toinen on eri mieltä jostain, hän on vihollinen. Jos taas joku on samaa mieltä kanssamme, sen pahempi, sillä silloin hän on varastanut meidän ajatuksemme. Kyllä selvän vihollisen

aina tietää, mutta entäpä tällainen samanmielinen tai melkein samanmielinen. Ei kai muuta voi odottaa kuin, että ajatusvaras vie ja vääristelee meidän ajatuksemme tai panee niillä rahoiksi?

Tietenkin on myös aitoja erimielisyyksiä ja aitoja eturistiriitoja. Niitä voi aina sovitella.

Mutta kysymys kuuluukin, onko meillä aitoja yhteisiä etuja? Nyt, hyvissä ajoin ennen tärkeitä vaaleja Kuhmoisten Sanomat julkaisisi mielellään paikkakunnan tulevaisuutta koskevia puheenvuoroja. Mitä meidän on nähtävä? Mitä meidän on tehtävä, että Kuhmoinen säilyisi hyvänä paikkana asua, elää ja tehdä työtä?